

2016/6

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Fotografie

Světlo (<i>foto Jarmila Plotěná</i>)	obálka, str.1
Wichern_Adventskranz (<i>Wikipedia</i>)	obálka, str.2
Schema postavení S-Z-M (<i>obr. Milan Lustig</i>)	str. 13.
Fotoportrét (<i>Wikipedia</i>)	str. 18.
Chanukový svícen (<i>foto Jarmila Plotěná</i>)	str.28

Obsah

Obsah	1
Vánoční přání, štěstí a snění (<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>)	2
Blahopřání	3
Bylo jedno vědomí (<i>Eva Švecová</i>)	4
Cesta Imaginace (<i>N. F. Čapek</i>)	6
Co čteme, to víme (<i>Eva Švecová</i>)	11
Zatmění Měsíce polostínové (<i>RNDr. Milan Lustig</i>)	12
Porozumění (<i>Eva Švecová</i>)	14
Vánoční překvapení (<i>Eva Švecová</i>)	16
Zhmotnění paláce v Himalájích (<i>P. Jógananda</i>)	18
Zemřel Šimon PERES (<i>RNDr. Milan Lustig</i>)	27
Probuzení (<i>Bc. Daniel Novotný</i>)	28
Chanuka (<i>Bc. Daniel Novotný</i>)	28

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ, ŠTĚSTÍ A SNĚNÍ

Dlouho, dlouho před vánocemi tato slova přímo visí ve vzduchu. Dýně sotva dozrály, v přírodě je ještě podzim a město už už má před vánocemi. V obchodech stárnou předčasní čokoládoví Mikuláši a staniolová Lucie "noci upije, ale dne nepřidá", nejružnější nabídky zboží jako by na kolemjdoucí volaly: „Něco si přej, získej to, budeš šťasten a pak se můžeš oddat blaženému snění ...“ Není to náhodou obráceně, nemám špatně pořadí? Uvažuji a píšu pořadí jinak: tedy "přání, snění o předmětu touhy a nakonec štěstí", ale ihned vidím, že to nefunguje a dokonce i reklama to ví. Nepodceňujme reklamu, ta zná lidskou povahu moc a moc dobře. Pozor, někdy lépe než člověk sám sebe! Taková člověka znala reklama má správně namířeno a nemusí příliš dlouho hledat cíl. Přej si, splň si a budeš (chvilí) šťasten a pak se můžeš zasnít. Aha, a právě o to snění jde.

Předvánoční průmysl na sny zná člověka od jeho základů, dokonce od jeho duchovních základů. Jak to a že to nemůže být pravda? Ale ano, kdyby tomu tak nebylo, byly by vánoce a i jiné krásné zimní svátky jen bohaprázdnotou, snad jedinečnou komercí odůvodnitelnou záležitostí, která člověka jen klame, poslední peníz z něho vytahuje a nic, kromě shonu, starostí a dluhů, mu nedává.

A ono to naštěstí není pravda, neboť by nás každoročně vánoce ve snivé bytosti neproměňovaly, naše nejniternější přání nám nepřipomínaly a kamsi, až do hlubin naší duše spjatých s časem dětství, nás nezaváděly. Reklama to ví, ale místo, aby člověku splnila jeho nejvnitřnější, vlastně snad všem nám lidem společné přání, ba přímo touhu (což není možné), zahrnuje nás věcmi, z nichž některé mají člověku připomínat jeho dětství (vánoční stromky, dárky, dobroty, koledy), jiné jsou symbolické svým motivem a účelem (třeba takové svíce, lampy a světýlka všeho druhu, ozdoby a všechno co se třpytí, zlatá a stříbrná barva a mnoho jiného) a ještě další mají přímo "vytvářet tzv. atmosféru" či vlastně navozovat snění (vůně františků, kadidlo a jiné vonné ingredience včetně hudby a zpěvů).

Inu, proč to neříci přímo bez obalu? O vánocích a vůbec o zimních svátcích, např. také o chanuce, si člověk chtěl nechtěl přiznává, že je dítětem Nebe, tedy Věčnosti a že z Věčnosti, tedy symbolicky z Nebe, vyšel a do Nebe svou nejvnitřnější podstatou patří, i když ani zdaleka na to nevyhází. A nejen to, ale že v tom Nebi může žít už tady na Zemi, což je kacířské a vždycky bylo nebo se vždy dělalo, jako že to kacířské je. Ale ve skutečnosti kde kdo touží mít o zimních svátcích Velkých nocí a velikého návratu Slunce a Světla, které svítí v temnotách, Nebe na Zemi a nezáleží na

tom, že neví proč. Od této prastaré touhy, ba niterného přání tolik shonu po všem vzácném a nejlépe, pokud možno, dokonalém, tolik řečí a zpěvu o lásce a bratrství, tolik vzájemného obdarovávání a přání všeho nejlepšího, proto všude tolik světél a tvořivé krásy.

Tak člověk dělá všechno, aby měl to, co si vlastně představuje jako Věčnost či Nebe. To že na to Nebe jdeme každoročně špatně, neboť si svoje hmotné touhy a snění o štěstí naivně promítáme do představy něčeho co je zcela jiného řádu, nemění nic na našem společném "nebeském", čili duchovním původu ani na tom, že "nepokojná jsou srdce naše, dokud vědomě ve své božské Domovině nespočinou".

A tak na to vzpomeňme až budeme "připravovat vánoce" pro naše blízké nebo se o naší představě Nebe s nimi nebudeme moci před svátky či o svátcích dohodnout (vězme, že představa Nebe na Zemi se může případ od případu i značně lišit!). Vzpomeňme na to na ulicích plných předvánočního shonu, v přeplněné dopravě i obchodech a popřejme VŠEM BYTOSTEM, AŽ JSOU ZDRÁVY A ŠTASTNÝ A PŘEJME JIM MÍR A K TOMU MÍRU TAKÉ KAŽDÝM SVYM ROZHODNUTÍM A PŘIČINĚNÍM MOUDŘE PŘISPÍVEJME.

S přáním Poznání, pravé radosti a Míru o svátcích vánočních a po celý nový rok 2 0 1 7

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v prosinci
a v lednu

VŠE NEJLEPŠÍ!

28.12. Zbyněk Vašíček

- 4.1. Prof. Ing. Miluše Šubartová
5.1. Vlasta Ratislavová
6.1. *by se dožil PhDr. Boris Merhaut 93 let*
9.1. Otmar Habrle
19.1. paní učitelka Sylvie Kozumplíková
Naše příznivkyně oslavila 92. narozeniny.
Gratulujeme a přejeme hodně zdraví a spokojenosti
21.1. Věra Nebesáčková
23.1. Anna Drlíková
26.1. Květa Košutová

.....

Eva Švecová

Bylo jedno vědomí.

Ze sbírky "Jak jsem doklopýtala k Ježíši"

Tak, to - já jsem - nic víc si neumělo pomyslet. Ano, vědomí, že jsem nyní tu, před hodinou jsem bylo tam a před tím ještě tam, prostě - jsem.

Ale, vědomí se najednou ocitlo v hlubokém rozechvění. Co se děje, co se stalo? Rozhlíželo se kolem sebe. No toto, to jsem ještě nezažilo, divilo se. Poznalo, že se dívá samo na sebe. Ano, jsem to já, jsem to přece já, vždyť vidím mou noční košili, kterou jsem si večer oblékala, vidím mou postel, vidím sebe. A jaká jsem hezká. Dokonce se usmívám. Vědomí neví, že je to ono samo, které pozměnilo svou hmotnou tvář do úsměvu právě ve chvíli, kdy opouštělo tělo. Ale proč se usmívá? No ano, vždyť já jsem bylo přece tak rádo, když jsem slyšelo hlas svého Pána, který řekl: „Pojď, rozvazuji tě s tělem, pojď ke Mne, přišel tvůj čas“

Tak to je vskutku nádherné. Je-li to tak pokaždé, to potom není umírání tak těžké, pomyslelo si. Najednou ucítilo studený závan a nějaké zmatené chvění. Lépe se podívalo...co to je? Ach, to je přece také vědomí, ale nějaké jiné, vidím to zcela zřetelně, nemůže opustit své tělo, nejde mu to, je jakoby připoutáno a zmítá se sem a tam, co mu uvolněná část umožňuje, znovu se namáhá oprostít, ale znovu znaveně klesá, a tak stále ... (Nesmírně milovalo a shlíželo. se ve svém těle, až se v něm a do něj silně připoutalo). Hm, polekalo se vědomí, to je divné ... a raději se vzdálilo.

Začalo se vznášet v prostoru, jakoby vědělo, kam se má přemístit. Potkávalo ještě jiná vědomí, každé zcela odlišné, světlé, tmavší, zcela tmavé,

jedni spěchali někam radostně, jiní se nerozhodně potulovali, jako by něco hledali, ale to naše vědomí bylo stále šťastnější a rychlejší, až se blížilo k velké záři a poznalo, že se blíží domů ...

Ano, milí přátelé, zní to jako pohádka, snad to je i pohádka, ale k zamýšlení.

Máme se přece tak moc rádi, dopřáváme si vše pro to, aby nám bylo dobře, snažíme se získávat prostředky pro obživu, vůbec o možnou existenci v tomto civilizovaném světě, dbáme o své zdraví, když již musíme žít v znečištěném prostředí, ale - snažíme se dost?

Máme se rádi, ale jen na chvíli. A nebo v dobrém případě myslíme na budoucnost našich dětí, aby i ony se měly dobře, ale co my? Jednou, snad i zítra, nebo za pár dnů nás dají do hrobu, nebo nás spálí v krematoriu, a co potom? Co tomu řekne naše vědomí, neboli duše?

Může to být velmi různorodé, podle toho, co do sebe v životě nasála, co vědomí do sebe pojalo. Také je duše hodnocena podle dobrých skutků a to skutků vyvěrajících z lásky a milosrdenství, nikoliv proto, aby se "na hoře dobře zapsala", to již je skutek za mzdu. Není každá duše na tom tak dobře, že může být hned probuzena k životu věčnému. Některá je velice nevědomá, nic nežli sebelásku v hmotném těle neprodukovala, a sžila se s myšlenkou, že vše končí tou velikou tečkou - smrtí, a tak si libovala v "užívání si života". Někdy ani nepostřehne, že již hmotný život skončila, a protože je nesmrtelná a nezničitelná, pokračuje navyklym způsobem. Je to něco na způsob své vlastní spánkové fantazie, která může trvat i několik staletí, nežli je schopna a ochotna přijmout dobré rady, dopouštěné nekonečně trpělivou Boží láskou. Podle mravní úrovně je duše umísťována na určitý stupeň, takže se nachází ve společnosti sobě rovných ...

Jak jsme se tedy připravili na okamžiky odchodu?

Otče náš, chléb náš vezdejší dej nám dnes
ale též

Otče náš, chléb TVŮJ nebeský, dej nám dnes.

Nebeský chléb - co to značí? Rady a moudrost z nebes, které k nám zalétají v různých podobách, i osobně nám přišla Bytost Nejvyšší ve Svém čase říci, jak se máme chovat, abychom si našli co nejkratší cestu DOMŮ.

Budme připraveni, ať na naši duchovní lenost a libování si v bahně nedoplatíme.

Spěchejme, dokud je čas a může nám být k tomuto účelu povolen, snad i prodloužen, protože přece vše řídí LÁSKA.

Dala nám informace, kudy na to, ale my ve své lhostejnosti

a svobodné vůli necháváme nebeský chléb ležet u cesty, v prachu.

Přátelé, mějme se rádi a to dokonale, jako řádní hospodáři, zahrňme do své péče i péči o budoucnost naší duše, ona je to, která hýbe naším dočasným tělem, ona je to, která kráčí svou cestou ve hmotě, která jednoho dne skončí.

Vždyť bylo napsáno tolik knih, upozorňujících nás na různé směry, cesty a poznání za účelem probouzení se v našem nitru.

I já jsem se probouzela a začala chápat díky jedné takové cestě, a poněvadž mne vyzvedla z nevědomosti, podala hmatatelné důkazy Boží lásky a velice posílila, dovolila jsem si vám u příležitosti blízkosti svátku Dušiček něco aktuálního svými slovy z ní předat.

Norbert Fabián Čapek

Cesta Imaginace

Imaginace, nebo tvůrčí myšlení, je náznakem, že člověk je příbuzný s Mocí, kterou povstal svět. Je to smělé tvrzení, avšak ani zdaleka nevystihuje celou skutečnost. Bez tvůrčího myšlení byl by svět pouze světem zvířat a vše, co krásného, dobrého a velikého vyšlo z rukou lidských, bylo by neznámo. Nebýti božské imaginace, nebylo by velkolepých světů hvězdných, ani krásy a velkoleposti přírody. Byla by jen poušť a šedá, beztvárná hmota.

Čím vyšší je úroveň člověka, tím více najdeme stop jeho tvůrčího ducha; čím nižší úroveň, tím jednotvárnější je jeho život a okolí, které si tvoří.

Vkročme do rodiny člověka bez imaginace a nenajdeme nic zajímavého, vše nás odpuzuje. I kdyby byl sebe větším boháčem, nemá-li imaginace, zůstane pod úrovní každého chudáka s imaginací.

Bez imaginace nebylo by vynálezů ani objevů. Kolumbus měl novou zemi ve své imaginaci a tato vidina jej činila odvážným, vynalézavým a vytrvalým, až i svou Ameriku objevil.

Všechny pokroky světa, v správě států, průmyslu, školství, zdravotnictví, záleží na dobré představivosti a dobré vůli vůdčích činitelů a těch, kteří je poslouchají.

Bez imaginace nemůže obuvník být dobrým obuvníkem, malíř malířem, kovář kovářem. Podkovář, který neumí vytvořit ve své mysli správnou podobu podkovy, nikdy správně nevykovává.

Jakýsi muž vytýkal své ženě nepořádek, že má každý kout plný hadrů a všechno neupravené. A povídá: „Měla bys vidět, jak hezky upravené má všechno tamhle sousedka.“ Ona na to: „Jen mi na to dej, abych si mohla koupit více skříní a prádelníků a najmi větší byt - a uvidíš.“ Ale jaké bylo její překvapení, když se dozvěděla, že dotyčná sousedka byla ještě chudší, že hadry a košťata a jiné domácí potřeby měla uklizeny v obyčejných bednách, které byly přikryty vlastnoručně vyšívanými dečkami. To byla imaginace! Jiný příklad: mladík žije v rodině, kde jsou děti, kde je zahrada a několik pokojů. Je mu dlouhá chvíle, neví co dělat, jak se zabavit, čím a v čem se uplatnit. Nemá a nepěstuje imaginaci. Jiný mladík příjemně oživuje a rozradostňuje celý dům. Děti na něm visí, zahrada se na něho směje, každý pokoj je něčím zkrášlen. Čeho se jeho ruka dotkla: má imaginaci.

U Prahy je vesnice, která je typickou ukázkou ošklivosti. Jediná cesta tam není upravena, na návsi je močál, za deště se lidé po kotníky brodí v blátě a není tam, co by i jen v nejmenším ukazovalo, že lidé tam bydlící mají také nějaký společný zájem. Zkrátka: oni si svoji obec nedovedou představit lepší, krásnější, upravenější. V jejich imaginaci není pojmu pro společnou hrdost, pro vtělování družnosti a pospolitosti do všeho, čím obec mluví k tomu, kdo tudy prochází.

Proti ní bych ovšem mohl uvést deset vesnic, které na každém kroku ukazují imaginaci lidí rozšafných, pokrokových, kulturních.

Hledá-li člověk krásu nebo honí-li se za štěstím a potom je opravdu najde, našel je jako ona žena své brýle: našla je totiž na svém vlastním nose, ačkoli předtím celý byt i zahradu prohledala. Jestli člověk nenajde, co mu činí život žádoucím a krásným, sám v sobě, marně hledá jinde. A našel-li to sám v sobě, našel to ve své imaginaci; nejprve jako představu, postupně svoji představu zhmotnil, a tak začal žít v jiném světě, ačkoli to byl jeho nejvlastnější svět. Ten svět se zrcadlil ve všem, co jej obklopovalo a vtěloval do všeho, co konal a tvořil.

Žije-li někdo krásně ze zvyku, že to bylo tradicí jeho domova, kterou si osvojil, zaslouží si úcty. Avšak větší je ten, kdo žije krásně vědomě, komu život je tvořením nových hodnot.

Člověku je věcí samozřejmou, že si volí oblek, byt, nábytek, četbu, zábavu, domácnost. Avšak náladu, od níž závisí jeho klid, radost nebo žal, ponechává náhodě.

Na všechno možné jsou poradci a odborníci, na vykládání a provádění zákonů, na šití šatů, na plánování domů a zahrad, na léčení tělesných neduhů. Jen pro duchovní inženýrství, pro vědomé plánování a tvoření

vnitřního života jsme dosud neměli inženýrů a poradců.

Je povinností každého, aby přestal žít nahodile, "záplatovaně" a začal žít podle plánu vědomě tvořeného. Je to vyšší životní úroveň. Je to život elity lidstva.

Člověk na vyšších stupních vývoje je povolán býti vědomě tvůrcem světa, kterým žije, v kterém žije a pro který žije. Jeho základní schopností pro takovýto Život je jeho imaginace, jeho tvořivost.

Můžeme zřetelně rozeznati pět druhů činnosti při tvoření nového života podle plánu.

- Nejprve si tvoříme nový obraz toho, čím chceme být.
- V dalším tento obraz vypracujeme do podrobností.
- Za třetí tomu obrazu vdechneme svoji duši. Jinými slovy: přemístíme své já a své vědomí do něj; přestěhujeme se duchovně.
- Za čtvrté vytváříme tento duchovní obraz ve hmotě, to jest ve skutečném denním životě.
- Za páté den co den tento obraz zdokonalujeme.

Je to jako se stavbou domu. S počátku máme jen všeobecnou představu, jaký má být a čemu má sloužit. Potom začne pracovat naše imaginace na podrobnějším vytvoření jeho idee, plánů, duše, účelu, ozdob a zařízení. Nato se poradíme s někým, kdo umí stavět domy. Povíme mu, co chceme, a on vypracuje prvé náčrty. My o nich přemýšlíme a je pozměňujeme. Potom začne další propracování detailů a nakonec zhmotnění všeho, obložení a vyplnění myšlenek stavivem.

Mezi stavbou nás ještě to a ono napadne. A když je dům hotov, začneme jej zařizovat a máme do smrti dosti příležitostí k opravám, přestavbám a přeměnám, ačkoli se jedná o materiál mnohem hrubší než je budova lidského charakteru.

Podnětem ke stavbě duchovního domu může býti rozmluva, přednáška, četba, vnitřní vnuknutí. Poradcem, duchovním inženýrem nebo architektem může býti buď někdo, kdo tomu rozumí, nebo mohou k tomu býti získány podněty vlastním studiem.

Je nutno si uvědomit, že v tom okamžiku, kdy si vytvoříme svojí imaginací jasnou představu toho, co chceme dosáhnouti, stává se tato představa skutečností, jako třeba narození dítěte. Je pravda, že ji můžeme měnit, ale úplně se jí už zbavit nemůžeme. Potlačíme-li ji, vnikne do podvědomí a roste dál. A když ne jinak, aspoň ve snách se znovu oživuje.

Velmi záleží na základní ideji a její mravní úrovni. Je samozřejmé, že si nebudeme tvořit nějaký slabošský ideál fňukavého Škarohlída, ani hys-

terického fanatika, ani prchlého zuřivce. Je přirozené, že budeme pamatovat na pevné zdraví, na velkou Výkonnost, na veselou mysl, na úspěšnou práci. To vše by nás však trvale neuspokojilo, kdybychom si nevyvolili vysokou duchovní úroveň. Když už se jednou staví nový duchovní dům, proč jej nevystavili co nejdokonaleji a nejkrásněji?

Ten nový člověk, kterým chceme být, bude dále chodit po zemi, to je samozřejmé, a přijde do styku s prachem ulice, ale jeho hlava bude vysoko nad vřavou dne a nad titěrnými půtkami lidí, kteří se živí sensacemi a starostmi o nejnovější klep.

Ten nový člověk rád uvítá každý dobrý podnět, jak duchovně žít, aby hlava udržela se na úrovni velkého duchovního světa, aby srdce mělo svůj klidný tep, aby krok byl pružný, aby úsměv a humor širokých duchovních obzorů ho všude provázel.

Je nesporné, že mysl lidská je schopna pojmouti ohromné množství dojmů, vněmů, představ, ideí, právě tak jako do sebemenšího domečku vejde se množství myši, krtků, vos, pohozených papírů, odpadků a smetí. Je možno tam naházet kdejakou zbytečnou věc. Je možno vyzvat všechny laskavé sousedy, aby si u našeho domu udělali smetiště a všechno, s čím si nevědí rady, aby k nám donesli.

Někdo namítne, že takovým bláznem nikdo není. A já tvrdím, že takové blázny najdeme všude ve většině, když tak mnohé řeči, starosti, představy, vněmy, zprávy, které lidé rádi přijímají, nazveme pravým jménem.

Člověk snese mnoho, ale nesnese všechno beze škody. Jestli někdo připouští do své mysli mnoho zbytečností, škodlivostí a malicherností, nezbyvá mu místa pro myšlenky velké, povznášející, tvůrčí, myšlenky velkého slohu a dosahu.

Naše imaginace je toho druhu, že ji mnoho malicherných a neužitečných myšlenek může velmi zatěžkat, poškodit a učinit neschopnou velkého rozmachu a širokých obzorů.

Lidé používají své imaginace k podnikání, k tvoření vzácných uměleckých děl, k vynalézání, k zábavám, ale neuvědomují si dost, že ona jest hlavní podmínkou k vytvoření krásného, velkého a šťastného života a k tvoření nálady podle vlastní volby.

Marně se budeme namáhat, abychom se uklidnili, když přichází rozčilení, jestli se nemůžeme opřít o jasnou představu klidného stavu, jaký je v takových případech žádoucí.

Nad imaginací je životní ideál, vytvářený a plánovaný nejlepšími ideovými podněty, které v hlubinách duše vyvstávají, kdykoli se do nich vě-

domě ponoříme.

Já pro sebe všechny své ideály opírám ustavičně o pevné přesvědčení, že hodnoty jako klid, láska, добрta a krása nejsou něčím, co visí ve vzduchu nebo co je závislé na ně jakém souhlasu lidí, ale věřím, že jsou to absolutní hodnoty, že jsou to síly a vibrace v nás přítomné Duše všehomíra a že těmito silami jsme s vesmírnou mocí spojeni, slaběji nebo silněji, podle toho, jak se jim oddáváme.

Říkám si: moje nejvlastnější podstata je božská. V této podstatě není slabosti, smutků, zlostí, negace, nýbrž jen síla, klid, láska a tvůrčí moc. Čím více se celou myslí oddávám klidu, lásce, dobru a kráse, tím jsem silnější, tím lépe ovládám a zhodnocuji své city, jako zhodnocujeme oheň.

Neříkám, že by se k prahu mé duše nepřiblížil hněv, ale neotvírám hned dveře dokořán, abych jej vítal a nechal řídit v svých nervech a pokojích své duše.

Neříkám, že by se někdy nepřibližovaly myšlenky smutku a trápení, ale hledím na ně jako na cizince, kteří se chtějí vnutit. Jsou nežádoucí, nemám pro ně žádné pohovky k posazení.

A jako zvláště důležité k mistrovství, po kterém toužíme a které je dosažitelné, považuji každodenní vykoupání v ovzduší velkých, ozdravných, posilujících myšlenek a meditací.

Staří Češi ve XIV. a XV. století mívali krásný zvyk, že každý den ráno i večer nebo jen večer se oddávali osobní a domácí pobožnosti. Něco si přečtli vzdělávajícího a své tužby, předsevzetí, své nejlepší city vyjádřili prostými slovy v upřímné modlitbě. Nebyl to pohyb rtů na prázdno, ale povznášení mysli k nejvyšším hodnotám, jaké ctili v slově Bůh.

Dnes máme o leccems jiné pojmy, než měli lidé před čtyřmi sty lety, leccos jinak nazýváme a jinak chápeme, ale máme tytéž vnitřní potřeby, tutéž touhu po velkém životě a po něčem svatém, co si chováme nedotknutelné jako zřítelnici oka.

Dnes je shon a spěch mnohem větší; dojmů, které rozrušují, je mnohem víc; lidé jsou vnitřně rozbiti a rozvráceni a nemají síly vzlétnouti k oněm tichým výšinám, kde se duše uzdravuje, očišťuje a posiluje.

Můžeme však mnohému nepříjemnému předejít a podmínky krásnějšího života vytvořit, budeme-li denně pěstiti velké myšlenky, silné sugesce a vznešené meditace.

Snad není možno najít celou hodinu, ale jak málo bychom cenili svou duši, kdybychom nenašli ani 15 minut?

Není krásnějšího zvyku, jako když si člověk denně vyhradí pro sebe chvíli, kdy se chce potkat sám se sebou, aby si připomenul hlubší smysl

života.

Jsem božím dělníkem. Jsem jiskrou zapadlou do hmotného těla. A v tomto těle má se ona rozkřesat v posvátný oheň, v kterém shoří, co je nežádoucí, a znovu a silněji se podnítí to nejlepší, čím chci žít.

Naše tělo je dílnou ducha, ale je také svatyní, kde se setkáváme s Duchem všech duchů. Paprsek, který máme z Boha, jen proto září, hřeje a nás oživuje, Že jedním pólem je spojen s námi a druhým pólem je ve spojení se svým zdrojem a je ustavičným vyzařováním nejvyššího života.

Když se oddávám meditaci, ať cokoli jiného přitom zanedbám nebo zapomenu, jedno vždy zůstává, i kdybych žádných slov neužíval; je to uvědomení sounáležitosti k vesmírnému životu, je to utišení sám v sobě a přiblížení tam, kde všechna přání ztichnou, všechno jiné Se zapomíná a zůstává pocit Veliké Přítomnosti Věčného.

Eva Švecová

Co čteme, to víme.

Jistě mnozí z nás zůstávají ještě věrní četbě z knih vázaných, ačkoli i v elektronické formě se dočteme mnoho nového. Nastává podzim, zima, můžeme si dopřát v teple a pohodlí alespoň občas četbu poutavé knihy. Rozšiřujeme si obzor, vědomostí, nebo se necháme unášet fantazií autora a prožíváme milostný román, nebo napínavou detektivku. Známe také obvyklá rčení – „řekni co jíš a já ti povím, co jsi“, nebo „řekni co čteš, já ti povím, jaký jsi“. Je ještě jedno rčení, které jsem poslední dobou několikrát zaslechla – „podle toho, co kdo čte, to uznává a vyznává“. Týká se to především záležitostí, o kterých my sami nemůžeme usuzovat, neboť jsou lidskému poznání z vědecké stránky prozatím neuchopitelné. Co je to?

No přece EXISTENCE BOŽÍ. A tak z toho vyplývá, že kolik odborných pojednání a z nich otevírajících se možností, tolik vyznavačů, a tolik přesvědčených zastánců. A je to odbyto. Jasně, že?

Mohou mluvit a přesvědčovat se navzájem, ale z diskuze nic podstatného obvykle nevzejde. Je tu však Bible. Základní jistina o existenci Boha, Jeho vedení, Kniha knih.

Kolik lidí ji přečetlo a zná její pasáže a citáty snad i nazpaměť.

Pokud se čtou jako informace, může člověk nabrat jistotu o Boží Jsoucnosti.

Ale jde o to, milí přátelé, dostat se dále. Přijít až k osobnímu poznání Boha. Ucítit Jeho lásku a poznat Jeho vedení, sílu, moc, kterou věnuje

nám, slabým lidem, jdeme-li k Němu upřímně. Upřímně a pokorně, s kajícím srdcem chtějícím se polepšit.

Na lékárnické vážky položit svou upřímnou touhu “po Něm“, a oproti tomu naše zájmy světské. Měly by být přibližně na stejné úrovni. Protože žijeme ve hmotě, musíme se zajímat i o světské věci, ale duchovní růst nemůžeme umlčovat, protože se jedná o cestu ke Zdroji života.

Sebekriticky si sám zhodnotit, kam kráčíme - Quo vadis, člověče. Víme přece, že se Bůh dá nalézt.

Milan Lustig

Zatmění Měsíce polostínové.

V pátek 16. září 2016, cca mezi 20:30 a 21:15, nastal jeden, mezi lidmi méně známý (a to zřejmě proto, že je i méně výrazný) typ zatmění Měsíce – tzv. **polostínové** zatmění Měsíce.

Tento článek jsem začal psát v den následující; vzhledem k tomu, že za ten jeden den mě stihlo několik dotazů na tento úkaz, rozhodl jsem se odpověď i „hodit na papír“. Z techn. důvodů však vychází až nyní.

Malé upozornění a námět k zamyšlení: Ve čtvrtek 15. září 2016, tedy den před zmíněným úkazem, na Rádio plus nějaký odborník upozorňoval, že zmíněný úkaz nastane. Přitom pravil cca: „K zatmění Měsíce dochází, když Slunce, Země a Měsíc leží v jedné rovině“. To je ovšem nesmysl – nepochybuji tímto o tom, že dotyčný tomu rozumí, ale zřejmě z nedostatečné pozornosti se, aniž si to uvědomil, překl. DOPORUČUJI: Zatím nečtěte dál a jako logickou rozcvičku si sami zkuste zformulovat, jak to má správně být.

Tak jak to má správně být: K zatmění Měsíce dochází, když zmíněná 3 tělesa leží v (jedné /toto slovo již je redundantní určení/) přímce a to v pořadí: Slunce, Země, Měsíc (tedy když Měsíc je v úplňku). Při pořadí Slunce, Měsíc, Země nastává zatmění Slunce, které je ovšem pozorovatelné jen pro ty pozorovatele na Zemi, kteří se nacházejí v dostatečné blízkosti přímky určené středy Slunce a Měsíce. Před začátkem a po skončení zatmění Slunce (na určitém místě Země) a pro ty, kteří zatmění nepozorovali, tedy pro ty, kteří jsou více vzdáleni od zmíněné přímky, je Měsíc vidět jako nov. (O různých typech zatmění viz např. v mých dřívějších článcích v Poutníku.)

Slunce osvětluje Zemi, ale v noci jsme na neosvětlené části Země,

v tzv. vlastním stínu, ale o ten nám nejde.

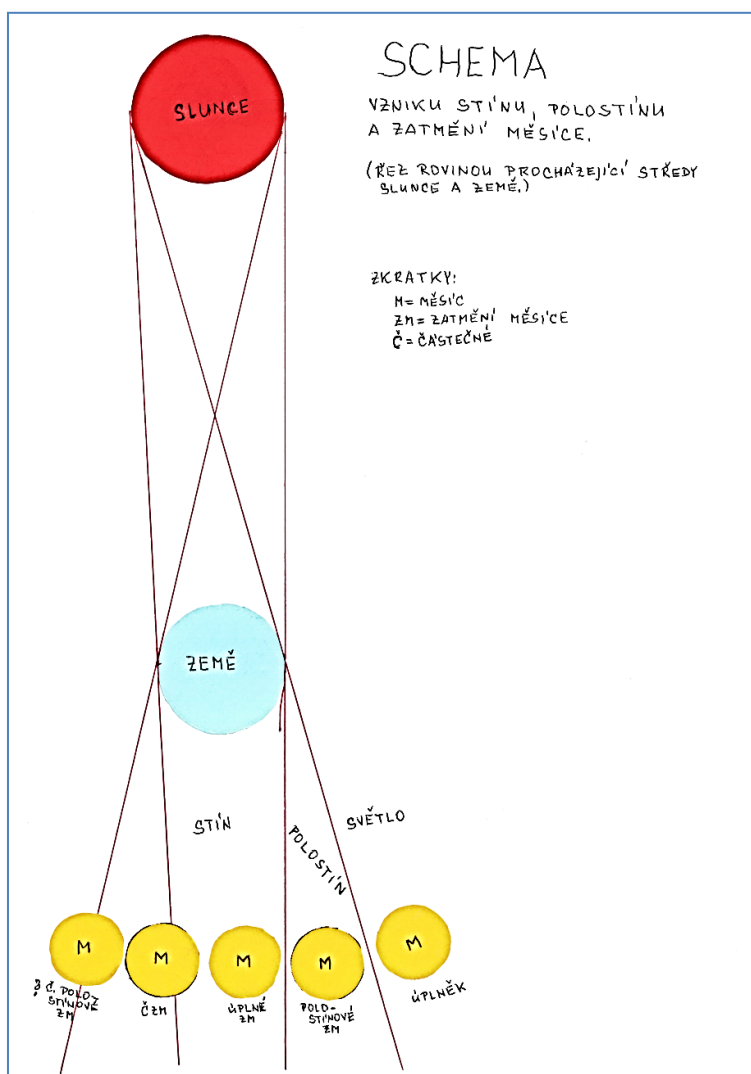
Jde nám o stín vržený Zemí (dále jen stručně **stín**), což je prostor na opačné straně od Země, než je Slunce, zastíněný Zemí, kam nedopadá žádný světelný paprsek ze Slunce. Tento prostor, tedy stín, tvoří (přibližně) rotační kužel (a to zhruba s takovou přibližností, s jakou Země je kulového tvaru). Okolo stínu je prostor, kam dopadají světelné paprsky jen z některých míst Slunce, ale na rozdíl od stínu aspoň z některých míst dopadají (tedy prostor částečně zastíněný Zemí), který se nazývá **polostín**. Polostín spolu se stínem opět tvoří (přibližně) rotační kužel. Vně polostínu již je **světlo**, tj. prostor, kam Země nebrání přijít žádnému slunečnímu paprsku.

Vznik polostínu je důsledkem toho, že Slunce má nezanedbatelné rozměry. Pokud by šlo o bodový zdroj světla, nevznikl by – byla by ostrá hranice mezi stínem a světlem.

Ale ono je to ve skutečnosti mnohem složitější: To, co jsem výše napsal, je zjednodušeno o

to, že jsem neuvažoval, že světelné paprsky se ohýbají v zemské atmosféře a nadto každá barva slunečního spektra jinak. Ale toto uvažovat by bylo příliš komplikované a málo názorné a pro naše účely plně postačí toto zjednodušení.

Rychleji a názorněji než mnoho slov nám tuto situaci vysvětlí a objasní vedlejší schéma. (Omlouvám se za jeho nedokonalé provedení v časové tísní, ale je.) Poměry velikostí a vzdáleností neodpovídají skutečnosti, ale schéma poslouží k utvoření si představy.

Stav Měsíce při přechodu mezi světlem a polostínem jsem si dovolil nazvat částečným polostínovým zatměním Měsíce (ač jsem toto pojmenování nikde nenašel). Vzhled Měsíce při této fázi je ovšem naprosto nevýrazný. Totiž rozdíl při přechodu ze stínu do polostínu je markantní, kdežto při přechodu z polostínu do světla zcela nepatrný. (Když to pro názornost velice přeženu: Pro první přechod rozdíl mezi zcela zastíněnou plochou a plochou osvětlenou 1 paprskem je zřetelný, kdežto mezi plochou zcela osvětlenou a plochou osvětlenou o 1 paprsek méně prakticky nepozorovatelný.) Tedy při tomto přechodu mezi světlem a polostínem se nám Měsíc prakticky jeví jako úplňk. Teprve když se Měsíc v polostínu přiblíží ke stínu, dopadá na tu část Měsíce, která je blíže stínu, méně slunečních paprsků, a tato část je zřetelně méně osvětlena (tj. je zastíněnější) a to tím zřetelněji, čím více se ve vrcholné fázi daného polostínového zatmění Měsíc ke stínu přiblíží.

Ostatně při každém typu zatmění Měsíce projde Měsíc postupně všemi nižšími fázemi a pak v opačném pořadí se vrací zpět do úplňku. Jednotlivé fáze (jak můžeme sledovat na schématu) bych co do výše seřadil od úplňku: částečné polostínové z. M., polostínové z. M., částečné z. M., úplné z. M. (z. M. = zatmění Měsíce).

Bohužel, z techn. důvodů nebude snímek Měsíce vytištěn, ale zájemci jej snadno najdou na IT.

Autor článku uvítá a bude vděčen za jakékoliv konstruktivní kritické připomínky.

Eva Švecová

Porozumění

Je v zájmu každého člověka nalézt porozumění ve svém nejbližším okolí i celkově, aby mohl pocítit zadostiučinění za své chování, aby byl vždy chápán jeho úmysl, a potom samozřejmě správně odměněn.

Jak rádi bychom našli takové porozumění.

Je to sebeláska?

Proto máme chápat i druhé, že i oni hledají u nás porozumění a pro nás to značí otevřít oči i uši a snažit se zachytit, co potřebuje ten druhý, proč je nešťastný, nebo naopak, proč se momentálně cítí šťasten a radovat se s ním. To by bylo naše lidské porozumění, jeden vůči druhému tak, abychom nebyli pro své bližní nic neříkajícími, studenými kamennými sloupy, nýbrž abychom byli světlem, teplem, případně útechou

i obdivovateli. Avšak i od správného vůdce lidí či vládce, se očekává jeho porozumění pro různé skupiny lidí, ale i on by rád nacházel porozumění pro svá rozhodnutí, která se prozatím nemusí jako nejlepší momentálně projevovat.

Dnes máme volby, můžeme si správně najít toho, který bude mít pro nás porozumění? Nehledě na porozumění vstřícné – od nás? Poslední dobou je právě slovo porozumění málo naplňováno.

Ze všeho nejhorší však je neporozumění smyslu svého života. Naše osobnost je jakoby rozčleněna do jednotlivých zájmů, prospěšnosti a to jak vůči svému zdraví, vůči existenčním záležitostem – finančním, hlavně však vůči vztahům ke svým bližním. Blízkými i vzdálenějšími. Zdaleka však tímto není naplněna otázka: PROČ ŽIJÍ? Když lidé začali holdovati pouze ze stromu POZNÁNÍ a na strom ŽIVOTA zcela zapomněli, rozhostilo se to klíčové NEPOROZUMĚNÍ. Jinými slovy – začali se věnovat pouze svým hmotným potřebám, stále se zvyšujícím, ale na otázky rázu duševno-duchovního zcela pozapomněli.

Věnovali se totiž pouze výsledkům svého rozumového bádání prospěšné našim hmotným potřebám, ale na to, kdo jim dal život, kdo je tak důmyslně stvořil, kdo velice dokonale a účelně vytvořil Vesmír, to zůstávalo nepovšimnutou záležitostí, snad i zbytečnou. Ne, že Boha, Stvořitele, Tvůrce a Udržovatele převážná většina lidí neobjevila, nýbrž pozapomněla. To je ta správná definice. O nalezení POROZUMĚNÍ této otázky se snažili i mnozí významní vědci. Například docházeli k těmto závěrům:

„Rozvoj atomové fyziky odvedl matematiku od hlavních předpokladů materialistické filosofie. Pokusy dokázaly, že elementární částice nejsou věčné a neproměnné. Jsou spíše prostými projevy základních matematických konstrukcí. Proto pro současnou vědu byl na počátku matematický vzorec a ne hmota! Poněvadž matematický vzorec je intelektuální pojem, možno říci: Na počátku byl SMYSL.“ (W. Heisenberg, německý fyzik, jeden z nejvýznamnějších fyziků 20. stol.)

„Pravděpodobnost, že život vzešel z náhody, je srovnatelná s pravděpodobností, že slovník Unabridged Dictionary vzešel z exploze v tiskárně.“ (E. Conklin, americký biolog)

„Mám neobyčejnou úctu a obdiv vůči každému inženýrovi, zejména tomu největšímu z nich – Bohu.“ (T. A. Edison, slavný americký vynálezce)

„Ve vesmíru obdivujeme stopy plánující a všeovládající moci, která je

té samé duchovní a intelektuální povahy, jako náš duch.“ (A. Einstein, jeden z největších fyziků všech dob)

*„Moderní fyzika mě učí, že příroda se nemůže sama uspořádat. Vesmír představuje velký uspořádaný systém. To však vyžaduje mohutnou pr-
vou příčinu, která nepodléhá druhému zákonu přeměny energie a je tedy
nadpřirozená. (C. M. Hathaway, fyzik, vynálezce elektronického mozku)*

*„Astronomie nás vede k jedinečné události. Vesmír byl stvořen
s velice delikátní rovnováhou, která vytváří podmínky pro život. Je to jistě
výsledek nadpřirozeného plánu. Takový pořádek nemohl vzniknout
z chaosu, všechny důkazy nás vedou k nadpřirozenému designu.“ (A. Pen-
zias, astronom, držitel Nobelovy ceny)*

*„Hlavní důvod, proč jsme přijali evoluci, je, že idea Boha nesou-
hlasila s naší morálkou. Teď už si konečně můžeme dělat, co chceme
a sami si stanovovat, co je dobré a co ne.“ (J. Huxley, filosof a spiso-
vatel)*

Pokusme se i my naléztí své POROZUMĚNÍ vůči našemu životnímu principu. Každý jednotlivec ho vlastní, ale málokterý ho uznává.

Eva Švecová

Vánoční překvapení

Když jsem byla malá a bylo po válce, jely jsme s maminkou do Mo-
ravského Krumlova na vánoční návštěvu za mou kmotřenkou. Měli krásný
vánoční stromeček, ale co bylo hlavní, visely na něm tyčinky v různých
barevných lesklých papírkách a maminka mi vysvětlila, že to je nějaká
čokoládová dobrota a že mne kmotřenka jistě nějakou daruje.

Tak jsem to pořád zvědavě okukovala, doma jsme mívali jen zlacené
ořechy, červená jablíčka a nějaké papírové ozdoby, které jsme vyráběli ve
škole. Čekala jsem, kdy budu konečně vyzvaná, abych si něco vzala ze
stromečku, ale kmotřenka, kupodivu, nic a nic.

Nemohla jsem se dočkat. Když se dlouho nic nedělo, odvážíla jsem se
jednat podle svého, to je počkat, až v pokoji nikdo nebude, a

Tak se také stalo. S velkým strachem a tlukoucím srdcem jsem rychle
utrhlá nenápadně v pozadí umístěnou tyčinku a odběhla do malé temné
místnůstky. Ani jsem si nerozsvítla, bála jsem se na sebe upozornit. Ne-
dočkavě jsem rozbalila tyčinku a hladově se do ní zakousla.

Místo očekávané lahodné chuti jsem pocítila něco spíše odporného,

a hlavně zapáchajícího, co při kousání zvláště křupalo. Risknula jsem, rozsvítila světlo, ale ta hrůza. Místo čokolády jsem viděla tyčinku, která se skládala ze samých k sobě namačkaných, jakoby slisovaných červů, kteří se všelijak kroutili.

Stáhlo se mi hrdlo a zvedl žaludek. Naštěstí byla po ruce splachovací mísa. Potlačujíc dosud odpor, skleslá na těle i na duchu, vrátila jsem se do pokoje.

Maminka si po chvíli všimla mého zdrceného vzhledu a zeptala se, co se mi stalo. Po několikeré, klasické odpovědi, že "nic" jsem se s pláčem přiznala.

„Vidíš“, řekla maminka „to tě Pán Bůh potrestal za to, že jsi kradla. Proč jsi to dělala?“

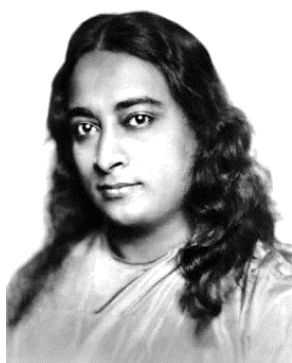
Hm, nevěděla jsem, a ani jsem nevěděla, že je to krádež, což se nesmí. A tak jsem to své "hrozné tajemství" v sobě léta nosila a asi po 60 letech jsem u vánočního stromečku kmotřence tuto příhodu svěřila.

Rozpačitě se usmála a vysvětlila mi, že tenkrát byla velká bída a oni ty zabalené čokoládky vždy sundávali ze stromečku a uchovávali do příštích vánoc, jako každé jiné ozdoby.

Jak to dnes zní vzdáleně, absurdně. Býváme až zahlceni čokoládkami, figurkami a jinými pamlsky.

Otázkou zůstává, zda jsme také více šťastni a zda skutečně prožíváme radostné a požehnané Vánoce, které vám, milí přátelé ze srdce dnes přeje
Eva Švecová

Paramahansa Jóganada (5.1. 1893 – 7.3.1952)

Rodným jménem Mukunda Lál Ghoš byl indický jogín a guru, který díky své knize "Autobiografie Jogína" přivedl miliony Západanů k meditaci a krija józe. Přiznám se bez mučení, že patřím k těm, kdo byli duchem této knihy okouzleni a inspirováni.

Jóganadovi vděčím mimo jiné za klíč ke speciální teorii relativity, kde je jediným měřítkem rychlost světla. Kdo se v životě setkal s duchovními fenomény, ten ocení kromě poetické kvality Jóganadova textu jeho schopnost jaksi mimochodem odhalovat hluboké filosofické a duchovní pravdy.

Pavel Sedlák

Zhmotnění paláce v Himalájích

Překlad Pavel Sedlák

„Babádžiho první setkání s Láhirí Mahásájem je kouzelný příběh, jeden z těch, které nám podávají detailní pohled na nesmrtelného guru.“

Těmito slovy Svámí Kebalánanda uvedl úžasný příběh. Poprvé, když jej vyprávěl, byl jsem doslova očarováný. Mnohokrát jsem pak přemlouval svého milého učitele sanskrtu, aby opakoval tento příběh, který mi později víceméně stejnými slovy vyprávěl Šrí Juktéšvár. Oba tito žáci Láhirího Mahásáje slyšeli tuto úchvatnou historku přímo ze rtů svého guru.

„Moje první setkání s Babádžim se uskutečnilo, když mi bylo 33 let“ vyprávěl Láhirí Mahásáj. „Na podzim roku 1861 jsem jako vládní účetní Departmentu vojenské techniky pobýval v Danápuru. Jednoho rána si mne zavolal vedoucí oddělení.“

„Láhirí,“ povídá, „právě přišel telegram z naší hlavní pobočky. Máš být přemístěn do Ránikhetu, kde je právě zakládáno stanoviště armády.“

S jedním služebníkem jsem vyrazil na pětisetmílový výlet. Cestovali jsme koňmo a bryčkou, až jsme po třiceti dnech dorazili do himalájského Ránikhetu.

„Moje povinnosti v úřadě nebyly náročné; mohl jsem trávit hodiny a hodiny toulkami v nádherných horách. Když ke mně dorazila zvěst o tom, že je tato oblast požehnaná přítomností velkých světců, pocítil jsem silnou touhu se s nimi setkat. Při jedné toulky mne brzy odpoledne velice překvapil vzdálený hlas, volající mé jméno. Pokračoval jsem v rázném šplhání na horu Drongiri. Při pomyšlení, že bych nemusel být schopen návratu, než na džungli padne tma, mne sužovala nejistota.

Konečně jsem dorazil na malou mýtinu, jejíž okraje byly tečkovány jeskyněmi. Na jednom ze skalních parapetů stál usměvavý mladík, natahující ruku k uvítání. Byl jsem překvapen, že s výjimkou svých bronzových vlasů mi byl pozoruhodně podobný.“

„Láhirí, tak jsi přišel!“ oslovil mne něžně v hindštině, „odpočiň si zde v této jeskyni. To já jsem Tě volal.“ Vstoupil jsem do malé úhledné jeskyně, v které bylo několik vlněných příkrývek a pár kamandulů (žebracích misek).

„Láhirí, pamatuješ si na toto místo?“ Jogín ukázal na složenou příkrývku v jednom rohu.

„Ne, pane.“ Poněkud ohromen podivností svého dobrodružství jsem

dodal: „Musím teď odejít, dříve než padne soumrak. Mám ráno práci ve svém úřadě.“

Záhadný světec mi anglicky odpověděl: „Úřad sem byl přiveden kvůli Tobě, ne Ty kvůli úřadu.“

Byl jsem ohromen, že tento lesní asketa nejen mluví anglicky, ale také parafrázuje slova Krista.

„Vidím, že se můj telegram neminul účinkem.“ Jogínova poznámka pro mne byla nepochopitelná, zeptal jsem se jej, co znamená.

„Mluvím o telegramu, který Tě přivolal do této izolované oblasti. Byl jsem to já, kdo vsugeroval mysli Tvého nadřízeného důstojníka, abys byl převelen do Ránikhetu. Když člověk cítí svou jednotu lidstvem, stávají se všechny mysli vysílačkami, se kterými může libovolně pracovat.“ Jemně dodal: „Láhirí, tato jeskyně je Ti jistě povědomá?“

Když jsem nadále rozpačitě mlčel, světec se ke mně přiblížil a mírně mne plácnul do čela. Při tomto magnetickém dotyku se přes můj mozek převálil úžasný proud, uvolňující sladké semenné vzpomínky z mého předchozího života.

("Sobota byla učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu. Marek 2:27")

„Vzpomínám si!“ Můj hlas se dusil radostnými vzlyky. „Ty jsi můj guru Babádži, který ke mně vždycky patřil! V mé mysli živě vyvstaly scény z minulosti; zde v této jeskyni jsem ve své poslední inkarnaci strávil mnoho let!“ Jak mne překvapovaly nevýslovné vzpomínky, objal jsem nohy svého mistra.

„Více než tři dekády jsem zde na Tebe čekal — čekal až se ke mně vrátíš!“ Babádžeho hlas zněl nebeskou láskou. „Sklouznul jsi a zmizel do bouřlivých vln života po smrti. Magická hůlka karmy se Tě dotkla, a byl jsi pryč! I když jsi mne ztratil z očí, já jsem nikdy neztratil z očí Tebe! Následoval jsem Tě přes zářivé astrální moře, kterým se plaví nádherní andělé. Skrze temnotu, bouři, zmatek a světlo jsem tě následoval, tak jako hlídá ptačí matka své mládě. Když jsi prožíval své lidské období života v děloze a stal se pak dítětem, stále na Tobě spočíval můj zrak. Když v Nadii na písku zaujala Tvá malá forma lotosovou pozici, byl jsem neviditelně přítomen! Trpělivě, rok za rokem jsem Tě hlídal, zatímco jsem čekal na tento dokonalý den. Nyní jsi se mnou! Hle, zde je Tvá jeskyně, milovaný z dob minulých. Teď jsi se mnou! Vždy jsem ji pro Tebe uklízel a udržoval připravenou. Zde je tvá posvátná ásanová deka, na které jsi den co den seděl, abys naplnil své rozpínající se srdce Bohem! Popatři zde na svoji misku, z které jsi často pil nektar, který jsem pro Tebe připravil! Pohleď jak jsem

udržoval bronzový hrnek zářivě vyleštěný, abys zde z něj mohl opět pít! Můj vlastní, nyní již rozumíš?“

„Můj guru, co na to mohu říci?“, zlomeně jsem zamumlal. „Kde kdy člověk slyšel o takové nesmrtelné lásce?“ Zíral jsem dlouho a extaticky na svůj věčný poklad, svého gurma v životě a smrti.

„Láhirí, potřebuješ očistu. Vypij olej z této misky a lehni si dole k řece.“ Uvědomil jsem si, že Babádžiho praktická moudrost, a záblesk chápavého úsměvu, byly vždy v popředí.

Poslechnul jsem jeho instrukce. I když se snášela ledová himálajská noc, v každé buňce mého těla začalo pulzovat uklidňující teplo vnitřního vyzařování. Žasnul jsem. Byl ten podivný olej obdařen kosmickým zářem?

V temnotě kolem mne šlehal ostrý vítr ječící zuřivou výzvuv. Chladné vlnky řeky Gogáš se převalovaly sem a tam přes mé tělo, roztažené na skalnatém břehu. V blízkosti řvali tygři, ale moje srdce bylo prosté strachu; nově vzniklá zářivá síla uvnitř mne dodávala ujištění nepřekonatelné ochrany. Rychle uběhlo několik hodin; vybledlé vzpomínky z dalšího života se protkaly do současného brilantního vzoru opětovného shledání s mým božským guruem.

Mé osamělé úvahy byly přerušeny zvukem blížících se kroků. Mužská ruka mi v temnotě jemně pomohla na nohy a podala mi suché oblečení.

„Pojď, bratře,“ řekl můj společník. „Mistr Tě očekává.“

Šel přede mnou přes les. Tmavá noc byla v dálce náhle zalita rovnoměrnou září.

„Může to být rozbřesk?“ vyzvídala jsem se. Snad už neuběhla celá noc?

„Je právě půlnoc.“ Můj společník se měkce zasmál. „Ta záře vychází ze zlatého paláce, který zde tuto noc zmaterializoval jedinečný Babadží. V temné minulosti jsi kdysi vyjádřil touhu užívat si krásy paláce. Náš mistr nyní uspokojuje tvoje přání, a takto Tě osvobozuje z pout karmy.“ Pak dodal: „V tomto velkolepém paláci se tuto noc odehraje tvá iniciace do Krija Jógy. Všichni bratři se zde shromáždí v radostném chvalo zpěvu oslavujícím tvoje ukončení dlouhého exilu. Pohleď!“ Před námi stál rozsáhlý oslňující zlatý palác, hustě pokrytý nesčetnými drahokamy, umístěný uprostřed okrasných zahrad. Představoval ukázkou nesrovnatelné krásy. U třípytivých bran byli umístěni svatí s andělskými výrazy, jemně narudlí od záře rubínů. Do ozdobných kleneb byly vsazeny diamanty, perly, safíry a smaragdy skvělého rozměru a třpytu.

Následoval jsem svého společníka do prostorné vstupní haly. Vzduchem se nesl závan kadidla a růží; tlumené lustry sálaly mnohobarevnou září. Skupinky oddaných světlé i tmavé pleti něco prozpěvovaly, nebo seděly v meditační pozici, ponořené do vnitřního míru. V atmosféře převažovala pulsující radost.

„Nechť tvé oči hodují; užij si umělecké krásy tohoto paláce, protože byl přiveden k existenci výlučně na tvoji počest. Můj průvodce se chápavě usmál při mých několika výkřicích úžasu.“

„Bratře,“ řekl jsem, „krása těchto soch přesahuje hranice lidské představivosti. Prozrad' mi prosím tajemství jejich vzniku.“

„S radostí ti je objasním.“ Tmavé oči mého průvodce zajiskřily moudrostí. „Ve skutečnosti na této materializaci není nic nevysvětlitelného. Celý vesmír je materializovanou myšlenkou Stvořitele. Tato těžká zemská hrouda plovoucí v prostoru, je snem Boha. On učinil všechny věci ze Svého vědomí, podobně jako člověk ve svých snech reprodukuje a oživuje stvoření svými bytostmi.“

„Bůh nejprve stvořil zemi jako myšlenku. Pak ji urychlil; atomy energie vešly v existenci. Tyto atomy uspořádal do této pevné koule. Všechny její molekuly drží pohromadě vůlí Boha. Až stáhne svou vůli, Země se opět dezintegruje na energii. Energie se rozpustí ve vědomí; Země-myšlenka zmizí z reality.“

„Substance snu je držena v materializaci podvědomou touhou snícího. Když je tato kohezní myšlenka při bdění odstraněna, tento sen a jeho elementy se rozpustí. Člověk zavírá své oči a staví snové stvoření, které při probuzení bez úsilí dematerializuje. Postupuje podle božského archetypálního vzorce. Podobně, když se probudí v kosmickém vědomí, tak bez úsilí dematerializuje iluze kosmického snu.“

„Babadži jsouce v jednotě s nekonečnou vše konající Vůlí může shromáždit elementární atomy a zkombinovat a projevit je v jakémkoli tvaru. Tento v okamžiku stvořený zlatý palác je stejně skutečný, jako je skutečná Země. Babadži stvořil tento palácový příbytek ze své mysli a drží jeho atomy pohromadě silou své vůle, stejně jako Bůh stvořil tuto Zemi a udržuje ji neporušenou.“ Pak dodal: „Až tato struktura poslouží svému účelu, Babadži ji dematerializuje.“

Protože jsem v úžasu zmlknul, můj průvodce udělal rozmáchlé gesto. „Tento mihotavý palác skvěle vyzdobený klenoty nebyl vybudován lidským úsilím nebo pracně vydolovaným zlatem a diamanty. Pevně zde stojí jako mohutná výzva člověku. Kdokoli se realizuje jako Boží syn, tak jak to dokázal Babadži, může dosáhnout pomocí nekonečných skrytých vnitř-

ních sil jakéhokoli cíle. Obyčejný kámen v sobě uzamyká tajemství obrovské atomové energie; naprosto stejně je člověk elektrárnou božství.“

Mudrc vzal z blízkého stolu elegantní vázu, jejíž držadlo plápolalo diamanty. „Náš veliký guru stvořil tento palác zhutněním myriád kosmických paprsků.“ Pokračoval „Dotkni se této vázy a jejích diamantů; vyhoví všem testům smyslové zkušenosti.“

Prozkoumal jsem vázu a přejel jsem rukou přes hladké stěny místnosti, hustě pokryté lesknoucím se zlatem. Každý z klenotů marnotratně roztroušených okolo mne by zapadnul do královské sbírky. Mou myslí se rozlilo hluboké uspokojení. Zdálo se, že zanořená touha, skrytá v mém podvědomí z uplynulých životů byla ve stejném okamžiku uspokojena a zmizela.

Můj vznešený společník mne prováděl skrze ozdobné oblouky a chodby do série pokojů bohatě vybavených nábytkem ve stylu císařského paláce. Vstoupili jsme do obrovského sálu. Ve středu stál zlatý trůn, inkrustovaný klenoty blyštícími se oslnivou směsí barev. Na něm seděl v lotosové pozici oslnivý Babadží. Poklekl jsem na lesknoucí se podlahu k jeho nohám.

„Láhirí, stále ještě hoduješ na svých snových tužbách po zlatém paláci?“ Oči mého guru se třpytily jako jeho vlastní safíry. „Probud' se! Všechno tvé světské žíznění bude vbrzku navěky uhašeno.“ Zamumlal pár mystických slov požehnání. „Můj synu, povstaň. Přijmi svou iniciaci do království Božího skrze Krija Jógu.“

Babadží natáhnul ruku; objevil se obětní oheň, obklopený ovocem a květinami. Před tímto hořícím oltářem jsem obdržel osvobozující jógovou techniku.

Brzy za úsvitu rituály skončily. Ve svém extatickém stavu jsem nepocíťoval žádnou potřebu spánku a bloumal jsem okolo paláce naplněnému ze všech stran poklady a nesmírně cennými uměleckými předměty. Když jsem sešel do úchvatných zahrad, v blízkosti jsem si povšimnul stejných jeskyní a holých horských parapetů, které se včera nijak nehonosily podobností k paláci, nebo květinovým terasám.

Vstoupil jsem opět do paláce, abych vyhledal přítomnost svého mistra. Byl dosud na trůnu, obklopen tichými učedníky.

„Láhirí, ty máš hlad,“ podotknu Babadží. „Zavři oči.“

Když jsem znovu otevřel oči, okouzlující palác se svými pitoreskními zahradami zmizel. Mé vlastní tělo a formy Babádžího a zástupu žáků nyní seděly na holé zemi, přesně na místě zmizelého paláce, nedaleko od sluncem zalitých vstupů do skalních jeskyní. Vzpomněl jsem si, že můj prů-

vodce poznamenal, že palác bude dematerializován, jeho uvězněné atomy uvolněny do myšlenkové esence, z které vyvstaly. Ačkoli jsem byl ohromen, vzhledl jsem s důvěrou ke svému guruovi. Netušil jsem, co mám ještě v tomto dni zázraků očekávat.

„Účel za kterým byl tento palác vytvořen byl nyní naplněn,“ vysvětlil Babadží. Zvedl ze země hliněnou nádobu. „Vlož sem svoji ruku a vytáhni si jakoukoli potravu po které toužíš.“

Jakmile jsem se dotknul široké prázdné mísy, naplnila se horkými na másle smaženými luchi, kari a vzácnými sladkostmi. Obsloužil jsem se, přičemž jsem si všimnul, že nádoba zůstávala stále plná.

Když jsem se najedl, rozhlédl jsem se, zda je v okolí nějaká voda. Můj guru ukázal na mísu přede mnou. Vida! Potrava zmizela; na jejím místě byla čistá voda, jako z horského potůčku.

„Jen pár smrtelníků ví, že království Boží zahrnuje i království světského naplnění.“ poznamenal Babadží. „Boží říše zasahuje do zemské, ale ta jelikož je iluzorní, nemůže obsahovat esenci reality.“

„Milovaný guru, minulou noc jsi mi demonstroval spojení krásy nebeské se zemí!“ Při vzpomínce na zmizelý palác jsem se usmál; žádný prostý jogín jistě nikdy nebyl uveden do ctihodných tajemství Ducha v prostředí impozantnějšího luxusu! Klidně jsem hleděl na drsný kontrast současné scenérie. Holá zem, místo střechy obloha, jeskyně nabízející primitivní útulek - to vše se zdálo být serafickým světcům okolo mne přívětivým přírodním stanovištěm.

To odpoledne jsem seděl na své pokrývce, obdařen asociacemi uvědomování minulých životů. Přišel můj božský guru a vztáhnul svou ruku nad moji hlavu. Vstoupil jsem do stavu nirvikalpa samádhi, v jehož požehnání jsem bez přerušení setrval po sedm dní. Jak jsem procházel vrstvami sebepoznání, proniknul jsem do bezsmrtných oblastí reality. Všechna klamná omezení odpadla; moje duše se plně usadila na věčném oltáři Kosmického Ducha. Osmého dne jsem padnul k nohám svého gurma a prosil jsem jej, aby mne stále ponechal ve své blízkosti v posvátné divočině.

„Můj synu,“ řekl Babádži, přičemž mne obejmul, „tvoje role v této inkarnaci musí být sehrána na vnější scéně. Prenatálně jsi byl požehnan mnoha životy v osamělé meditaci, nyní se musíš zamíchat do lidského světa.“

„Za skutečností, že tentokrát jsi se se mnou setkal teprve jako ženatý muž s jistou zodpovědností v práci, se skrývá hluboký smysl. Musíš odložit stranou své pomýšlení na připojení se k naší tajné himálajské skupině;

tvůj život tkví v přeplněných tržištích, aby posloužil jako dokonalý příklad jogína-hospodáře.“

„Pláč mnoha popletených světských mužů a žen neuniknul uším Těch Velkých nevyslyšen,“ pokračoval. „Byl jsi vybrán, abys pomocí přinesl Krija Jógy útěchu mnoha upřímným hledajícím. Milióny těch, kdo jsou zatíženi rodinnými svazky a těžkými světskými povinnostmi od tebe, hospodáře jako jsou oni, obdrží nové srdce. Musíš je vést, aby viděli, že nejvyšší jógová dosažení nejsou nedostupná lidem žijícím rodinným životem. Jogín plní věrně, bez osobních motivů nebo připoutanosti své povinnosti, putuje i ve světě s jistotou po stezce osvícení.“

„Nic tě nenutí, abys opouštěl svět, protože vnitřně jsi již přetnul jeho karmické pouto. Aniž bys byl z tohoto světa, přesto v něm musíš být. Zbývá mnoho let, během kterých musíš vědomě plnit své rodinné, pracovní, občanské a duchovní povinnosti. Nový sladký dech božské naděje naplní suchá srdce světských lidí. Díky tvému vyváženému životu pochopí, že osvobození závisí spíše na vnitřních než vnějších odříkáních.“

Jak vzdálená mi připadala má rodina, můj úřad, svět, když jsem naslouchal v himálajské výšce svému guruovi. Přesto v jeho slovech zněla neúprosná pravda; poslušně jsem souhlasil, že opustím toto požehnané nebe míru. Babadži mne poučil o dávných nekompromisních pravidlech, jimiž se řídí přenos umění jógy z mistra na žáka.

„Propůjčuj Kriju pouze vhodným adeptům,“ řekl Babadži. „Ten kdo slíbí vše obětovat kvůli pátrání po Božském je připraven pro odhalení konečných mystérií života skrze vědu meditace.“

„Andělský guru, jenž jsi již obdařil lidstvo obnovení ztraceného umění Krije, nezvýšil bys tento užitek uvolněním přísných požadavků na žákovství?“ Naléhavě jsem pohlédl na Babadžiho. „Modlím se, abys mi dovolil předávat Kriju všem hledajícím, dokonce i když se zpočátku nemohou zavázat k úplnému odříkání. Mučení muži a ženy tohoto světa, pronásledování trojím utrpením, potřebují zvláštní povzbuzení. Možná, že by nikdy nezkusili jít cestou ke svobodě, pokud by jim byla odepřena Krijová iniciace.“

„Staniž se. Bylo přes Tebe vyjádřeno božské přání.“ S těmito prostými slovy milosrdný guru odstranil přísná opatření, která po léta skrývala Kriju před světem. „Dávej Kriju zdarma všem, kdo pokorně požádají o pomoc.“

Po chvíli ticha Babadži dodal: „Opakuj každému ze svých žáků následující velkolepá slova Bhagavadgíty: “Swalpamasya dharmasya, traya-ta mahato bhoyat.” - Dokonce i malý kousek praktikování tohoto nábo-

ženství vás ochrání před velikými strachy a před obrovskými utrpeními.“

Uklidněn jeho báječným slibem a obohacen nově nalezeným zlatem Boží moudrosti jsem se ubíral horským svahem dolů. V kanceláři jsem byl přivítán svými spoluzaměstnanci, kteří mne měli již deset dní za ztraceného v himálajských džunglích. Brzy dorazil dopis z ředitelství. „Láhirí se má vrátit do Danápurské pobočky“, stálo tam. „K jeho přeložení do Ránikhetu došlo omylem. Pro vykonávání ranikhetských povinností měl být poslán někdo jiný.“ Usmál jsem se, jak jsem si uvědomil skryté proudy v událostech, které mne přivedly do tohoto nejodlehlejšího kousku Indie.

Než jsem se vrátil do Danápuru, strávil jsem v Moradabádu několik dní s jednou bengálskou rodinou. Shromáždila se skupinka šesti přátel, aby mne přivítala. Když jsem stočil konverzaci k duchovním tématům, můj hostitel si ponuře povzdechnul: „Ach jak v současnosti Indie postrádá světce.“

„Bábu,“ ohnivě jsem protestoval. „vždyť v této zemi jsou dosud velcí mistři!“ V náladě exaltovaného zápalu jsem se cítil být puzen podělit se o své zázračné himálajské zážitky. Malá společnost byla zdvořile nedůvěřivá.

„Láhirí“, řekl jeden člověk konejšivě, „tvá mysl byla v tom zředěném horském vzduchu pod náporem. To je nějaká vidina, která Tě postihla.“

Jak jsem hořel nadšením pro pravdu, bezmyšlenkovitě jsem vyhrknul. „Pokud jej zavolám, zjeví se můj guru právě v tomto domě.“

V očích všech zaplál zájem; není žádný div, že skupina byla dychtivá vidět světce materializovaného takovým podivným způsobem. S určitou nechutí jsem požádal o tichou místnost a dvě vlněné deky.

„Mistr se zmaterializuje z éteru,“ prohlásil jsem. „Zůstaňte tiše za dveřmi, brzy vás zavolám.“

„Ponořil jsem se do meditace a pokorně přivolával svého gurma. Potemnělá místnost se brzy zaplnila ponurým aurickým měsíčním světlem; vynořila se světelná postava Babadžiho.“

„Láhirí, voláš mě kvůli takové hlouposti?“ Mistrův pohled byl přísný. „Pravda je pro upřímné hledače, ne pro lenochy a zvědavce. Je snadné uvěřit, když člověk vidí; pak není co popírat. Nadsmyslovou pravdu si zaslouží a objeví ti, kdo překonají svůj materialistický skepticismus.“

„Nech mne odejít!“, vážně dodal.

Zapřísahal jsem jej a padl k jeho nohám. „Svatý guru, uvědomuji si svoji vážnou chybu, pokorně prosím o prominutí. Odvážil jsem se Tě zavolat proto, abych vytvořil víru v těch duchovně zaslepených myslích. Protože jsi se při mé prosbě laskavě zjevil, prosím neodcházej, aniž bys

mým přátelům udělil požehnání. I když jsou nevěřící, přinejmenším chtěli ověřit pravdivost mých podivných tvrzení.“

„Dobře, chvíli tedy zůstanu. Nechci, aby Tvé slovo bylo před tvými přáteli zdiskreditováno.“ Babadžiho tvář změkla, ale mírně dodala: „Odetť, můj synu, přijdu, když mne budeš potřebovat, a ne vždy kdy mne zavoláš.“

Když jsem otevřel dveře, skupince vládlo napjaté mlčení. Jako by nevěřili svým smyslům, zírali moji přátele na třpytivou postavu usazenou na dekách. „To je davová sugesce!“ zasmál se jeden člověk ostře. „Do této místnosti nikdo nemohl vstoupit, aniž bychom si toho všimnuli!“

Babadži se s úsměvem pohyboval od jednoho k druhému, aby se dotknuli teplých, pevných svalů.

„Připravte chalvu.“ Věděl jsem, že Babadži vyslovil své přání, aby skupinu dále ujistil o své reálnosti. Zatímco se vařila kaše, božský guru vlídně besedoval. Metamorfóza těchto nevěřících Tomášů v oddané Svaté Pavly byla úžasná.

Poté co jsme se najedli, Babadži postupně každému z nás požehnal. Náhle se zablesklo. Byli jsme svědky okamžité dechemikalizace elektro-nových elementů Babadžiho těla na rozprostřené mlhavé světlo. Na Boha vyladěná síla vůle mistra uvolnila své sevření éterných atomů, které držela pohromadě jako jeho tělo; triliony nepatrných živototronických jiskřiček zmizely v nekonečném rezervoáru.

Maitra, jeden ze členů skupiny oddaně prohlásil: „Na vlastní oči jsem viděl přemožitele smrti.“ Jeho tvář byla proměněna radostí z nedávného probuzení. „Nejvyšší guru si hrál s časem a prostorem, podobně jako si dítě hraje s bublinami. Viděl jsem vlastníka klíčů k nebi a Zemi.“

Brzy jsem se navrátil do Danápuru. Pevně zakotven v Duchu jsem opět převzal četné aktivity a rodinné povinnosti pána domu.“

Láhirí Mahásaj sdílel se Svámí Kegalánadou a Šrí Juktéšvarem také příběh o dalším setkání s Babdžim, za okolností které mu připomněly guruův slib: „Přijdu kdykoli mne budeš potřebovat.“

„Došlo k tomu na Kumbha Méle v Alláhabádu“, vyprávěl Láhirí Mahásaj svým žákům. „Jel jsem tam během krátkého odpočinku od pracovních povinností v úřadu.“

Jak jsem procházel vprostřed tlačence mnichů a sádhuů, kteří dorazili z velké dálky, aby mohli navštívit posvátnou slavnost, všimnul jsem si popelcem umazaného askety, držícího žebací misku. V mé mysli vyvstala myšlenka, že ten člověk je pokrytec, který nese vnější symboly odřeknutí bez odpovídající vnitřní ušlechtilosti.“

Než jsem prošel okol askety, mé překvapené oko padlo na Babadžiho. Klečel před rozcuchaným poustevníkem. „Gurudži!“, pospíchal jsem k němu, „pane, co tady děláte?“ „Umývám nohy tohoto askety, a potom mu umyju nádobí.“ Babadži se na mne usmál dětským úsměvem. Věděl jsem, že mi tím dává na srozuměnou, že nemám nikoho kritizovat, ale vidět Pána, jak sídlí stejně ve všech tělesných chrámech, chudáků stejně jako bohatých. Velký guru dodal: „Službou moudrým i nevědomým sádhuům se učím nejvyšší ze ctností, která Boha těší nade všechny ostatní – pokoře.“

Text Jóganady je překlad kapitoly z knihy: Paramahansa Yogananda - Autobiography of a Yogi, která je dostupná např. na serveru: gutenberg.org

Milan Lustig

Zemřel bývalý izraelský prezident Šimon PERES

Izraelský rozhlas uvedl, že Šimon Peres zemřel 28.09.2016 v 03:40 místního času (02:40 SELČ) v Tel Avivu ve věku 93 let. Měl již delší dobu zdravotní problémy. Na začátku roku prodělal slabší infarkt, zhruba týden před mozkovou příhodou mu lékaři voperovali kardiostimulátor. Dva týdny před smrtí prodělal mrtvici a od té doby byl v kritickém stavu, který již nepřekonal. V úterý 27. 9. se jeho stav prudce zhoršil a lékaři zjistili, že nastalo nevratné poškození jeho mozku, což způsobilo ukončení důležitých životních funkcí.

Peresovi vzdali hold politici z celého světa, a nejen oni.

Za dobu své politické kariéry byl členem dvanácti izraelských vlád, v nichž nekompromisně překonával řadu vnitřních rozporů. V letech 2007 až 2014 byl Peres hlavou státu, mimo jiné byl dvakrát premiérem. Zastával celou řadu dalších významných funkcí, z nichž jmenujme zejména: ministr zahraničních věcí, ministr obrany, ministr pro integraci imigrantů.

Také zastával řadu vojenských funkcí.

V roce 1994, díky své úporné snaze, jako izraelský ministr zahraničí spolu s tehdejší izraelským premiérem Jicchakem Rabinem a palestinským předákem Jásirem Arafatem získal Nobelovu cenu za mír za historickou mírovou dohodu Izraele s Palestinou. Tato Nobelova cena je většinou považována za nejkontraverznější ze všech dosavadních (myslím si, že neprávem).

Čest Peresově památce!

Daniel Novotný

Probuzení

ráno když stíny se rozpustí
úlevně duši to svědčí
vědomě uzdu si popustí
a Bůh mluví znakovou řečí

Daniel Novotný

Chanuka

ani ponořený v pouštní noci
ani zarytý jak šíp v srdci Evropy
nebudu odsunut, nebudu spálen
pod hvězdou počat
v trpném rodě
hořím osmkrát déle

PROGRAM NA MĚSÍC PROSINEC 2016

Úterý 17:30 až 19:00 Staňkova18a

6.12. 13.12. 20.12.

ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER

Středy od 17:00 Staňkova18a

7.12. SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM

14.12. NÁVŠTĚVA OBCE V OSTRAVĚ (v Brně program odpadá)

21.12. *Ivo Koukol*: OMLÁDNĚTE MYŠLENÍM (přednáška z cyklu
“O zdraví“)

Čtvrtek od 18:30 Staňkova18a

8.12.: *Josef Jackulak* (*Setkání skupiny Allan Kardec*) : TY A MÍR

Pátek 18:30 Bílý dům, - Malý sál, Brno, Žerotinovo nám.

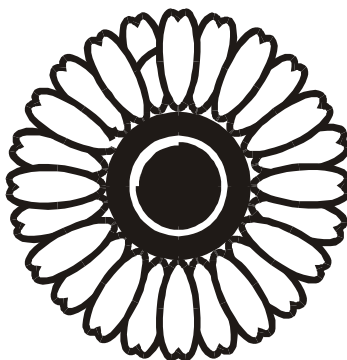
2.12. *Prof. Ing. Miloš Dokulil* : PRASTARÉ KOŘENY K VĚTVÍM
UNITÁŘSTVÍ

Pátky 17:00 až 19:00 Staňkova18a

9.12. *Zbyněk Vašíček*: KŘESŤANSTVÍ A KOMUNISMUS
VE STŘEDNÍ EVROPĚ PO ROCE 1945

16.12. *Rev. Jarmila Plotěná* : VELKÁ VÁNOČNÍ NADĚJE
(předvánoční shromáždění)

23.12. *Rev. Jarmila Plotěná* : SETKÁNÍ U SVÍCE (nejen pro osamělá
srdce)

PROGRAM NA MĚSÍC LEDEN 2017

Úterý 17:30 až 19:00 Staňkova18a

3.1. 10.1. 17.1. 24.1.

ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER

Středy od 17:00 Staňkova18a

- 4.1. *RNDr. Milan Lustig*: ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ a AUTOGENNÍ TRÉNINK
- 11.1. SETKÁNÍ NAD INSPIRATIVNÍM TEXTEM
- 18.1. *Ivo Koukol*: PŘÍLIŠ MNOHO VDECHŮ aneb PROČ STÁRNEME (přednáška z cyklu “Jak ke zdraví”)
- 23.1. *Ivo Koukol*: VYVÁŽENÁ STRAVA II. (Obezita je byznys II.)
- 25.1. *Rev. Jarmila Plotěná*: SLUNEČNICE – zdravotní cvičení a meditace

Čtvrtek od 18:30 Staňkova18a

- 12.1. *Setkání skupiny ALLAN KARDEC*: ROZSAH UTRPENÍ

Pátky 17:00 až 19:00 Staňkova18a

- 6. 1. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná* : NOVOROČNÍ VIA LUCIS - CESTA SVĚTLA (shromáždění k uvítání nového roku)
- 13.1. *Ing. Libor Mikš.*: MÍSTO NÁBOŽENSTVÍ STOLETÍ
- 20.1. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná a RNDr. Milan Lustig*: ČAS A NAŠE DUCHOVNÍ CESTA, aneb na zlepšení pochopení druhých, na odpuštění není nikdy pozdě.
- 27.1. *ThMgr. Milan Klapetek*: “ŠÁLEK ČAJE“ Z VÝCHODNÍ FILOZOFIE“

www.unitaria.cz/brno; unitaria.brno@seznam.cz

Obec unitářů v Brně vydává dvouměsíčník “Poutník” obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

Pokud si přejete tento program nebo časopis “Poutník” dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.

MK ČR E 16083